



Ferielektyre

Ferie e forandring – det e herligt å nyda livet i nye omgivelser. Og ferie e avkobling – adle har godt av å slappa av uden å tenka på jobb og trivialiteter, for eksempel med ein goe bog. Eg har nettopp hatt ei uga på Kanariøyane, og tiå på straen va i herlig selskab med ein 813 siders murstein så kom ud på Gyldendal ein gang i fjor. Den engelske forfattere hette Philip Norman og e født i 1943. Han skriv i prologen:

”4. desember 1965 spilte The Beatles i City Hall i Newcastle under det som skulle bli deres siste Storbritannia-turné. Jeg var en 22 år gammel reporter ved Newcastle-kontoret til avisen Northern Echo. Instruksen fra nyhetsdesken var: ”Gå og prøv og få et ord med dem.”

Mine forhåpninger om å lykkes var lik null. The Beatles hadde vært det største innen popmusikk i mer enn to år. Hva kunne jeg håpe å bidra med av ny innsikt fra mitt begrensede utkikkspunkt? Jeg sloss om oppmerksomheten, ikke bare med de store regionale mediene, men også med riksdekkende aviser, radio og TV. Og dersom jeg skulle greie å komme i nærheten av dem, hvorfor skulle de kaste bort tiden på en anonym fyr fra Northern Echo?

Så der sto jeg og ventet foran sceneinngangen til City Hall denne slapsete desemberkvelden sammen med andre reportere, blant dem min venn David Watts fra en konkurrentavis. Tre kvarter før konserten skulle begynne, kom det en svart Austin Princess limousin som hadde kjørt helt fra Glasgow i snøvær. Ut steg noen av verdens mest berømte hårfrisyrer. Den eneste som viste at han hadde sett oss, var John Lennon som ropte en sarkastisk hilsen.

Dette var en uskyldig tid, så en eldre dørvakt ved sceneinngangen var det eneste sikkerhetstiltaket. Dave og jeg hadde ingen problemer med å overtale ham til å slippe oss inn, og litt senere sto vi i korridoren utenfor bandets helt ubevoktede garderobe. Ingen av oss våget å banke på døren.

Plutselig kom Paul McCartney gående i sin svarte, høyhalsede genser – akkurat som på With The Beatles-coveret, mens han åpnet en pakke Juicy Fruit tyggegummi. ”Deg har jeg sett før,” sa Dave. Da Paul smilte, greide jeg å spørre om vi kunne få komme inn og ta en prat.

”Klart det,” svarte han med den kjente Liverpool-stemmen som var så påfallende lysere og mykere enn de andres. Vi kunne ikke tro hvor heldige vi var.

På en sofa lå Höfner-bassen med Stradivarius-profilen, som var blitt varemerket hans. Jeg hadde spilt litt gitar selv en gang, i et amatørband på Isle of Wight, og for å vise at jeg hadde peiling, spurte jeg om bassen var tung å holde på scenen. ”Nei, den er lett,” sa Paul. ”Bare prøv.” Så slengte han gitaren bort til meg. Dermed sto jeg der og prøvde ut grep og klimpret på de samme stålstringene som Paul McCartney. Jeg spurte om fiolinformede bassgitarer var dyrere enn de vanlige. ”Bare rundt 50 pund. Jeg er litt gnien av meg, skjønner du,” sa han.

Da vi ble kastet ut av en glefsende road-manager Neil Aspinall (han skulle senere bli direktør i Apple), trøstet jeg meg med at jeg hadde fått en vinkling som ingen av konkurrentene hadde: Paul McCartney hadde slengt sin egen bassgitar i hendene mine og sagt at han var en gnier.

Vi møttes ikke igjen på 1960-tallet, og heller ikke i resten av århundret.

Da The Beatles var oppløst i 1979, bestemte jeg meg for å skrive en Beatles-biografi. Jeg kontaktet eks-Beatles-ene med tanke på intervju, men fikk samme svar fra alle fire gjennom deres respektive PR-folk: De var mer interessert i den kommende solokarrieren enn å rippe opp i fortiden.

Jeg leverte manuset til boken Shout! i slutten av november 1980, bare to uker før John Lennon ble myrdet i New York. Da boken kom ut i USA våren 1981, dro jeg til New York for å delta i programmet ”Good Morning America”. Under intervjuet sa jeg at John etter min mening ikke hadde vært en fjerdedel av The Beatles, men tre fjerdedeler. Yoko Ono så TV-programmet og hun ringte meg. ”Har du lyst til å komme bort og se hvor vi bodde,” sa hun.

Under omvisningen i Dakotabygningen sa Yoko Ono: ”John pleide å si at han aldri var blitt så såret som han ble av Paul.” Den uttalelsen tok jeg med i en artikkel i Sunday Times. Da jeg kom hjem til England, sa kjæresten min at Paul McCartney hadde ringt for å høre hva Yoko Ono mente.

Hovedankepunktene mot boken Shout! – blant annet fra tekstforfatter Tim Rice – var min glorifisering av John på bekostning av Paul. Og påstanden min om at John var tre fjerdedeler av The Beatles, ble kalt vanvittig. Jeg fikk også høre at Paul hatet boken og kalte den for Shite!

I slutten av 2012 sendte jeg en e-post til Paul McCartney via PR-mannen hans Stuart Bell. Jeg sa at jeg ville skrive en biografi om ham som et supplement til boken John Lennon: The Life, som jeg hadde skrevet noen år tidligere. Svaret kom etter et par uker og lød: Kjære Philip. Takk for meldingen din. Jeg er glad for å kunne gi mitt stilltiende samtykke, og kanskje Stuart Bell kan hjelpe deg. Beste hilsen Paul.” Jeg har aldri vært så overrasket.

Så då blei det bog. Den hette «Paul McCartney – biografien». For någen av oss e det 813 sider med viktig pensum, og bogå kan trygt anbefalas som julegave te deg sjøl eller någen du lige.

God jul – med eller uden musikalsk nostalgi.